

## **“Déu, que va crear-te sense tu, no et salvarà sense tu”**

Per tal que no l'imitis, copio d'una carta aquest exemple de covardia: «no cal dir-ho, li agraeixo força que es recordi de mi, perquè necessito moltes oracions. Però també li agrairia que, en suplicar al Senyor que em faci "apòstol", no s'esforcés a demanar-li que m'exigeixi l'entrega de la meva llibertat». (Solc, 11)

Entenc molt bé, justament per això, aquells mots del Bisbe d'Hipona, que ressonen com un cant meravellós a la llibertat: *Déu, que et va crear sense tu, no et salvarà sense tu*, perquè cadascun de nosaltres, tu i jo, ens movem sempre amb la possibilitat — la trista desventura— d'aixecar-nos contra Déu, de rebutjar-lo potser amb el nostre capteniment o d'exclamar: *no volem que regni sobre nosaltres*. (...)

¿Vols pensar —jo també el faig, el meu examen— si mantens immutable i ferma la teva elecció de Vida? ¿Si en sentir aquesta veu de Déu, amabilíssima, que t'estimula a la santedat, respons lliurement que sí? Tornem a girar l'esguard al nostre Jesús, quan parlava a la gent per les ciutats i els camps de Palestina. No pretén d'imposar-se. *Si vols ésser perfecte...* diu al jove ric. Aquell xicot rebutjà la insinuació, i l'Evangelí diu que *abiit tristis*, que se'n va anar

entristit. Per això algun cop l'he anomenat *l'au trista*: va perdre l'alegria perquè es va negar a lliurar la seva llibertat a Déu. (Amics de Déu, 23-24)

---

pdf | document generat  
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/dailytext/deu-que-va-crear-te-sense-tu-no-et-salvara-sense-t/>  
(30/03/2026)